

A NAGY TERV 4.

Koko Samu sokáig élt egyedül városszéli hordójában. Először csak esténként mert a városba ruccanni, ám később megjött a bátorsága, és fényes nappal is bejárogatott. Óvatosan persze, nehogy valaki az „ismerősök” közül észrevegye. Aztán egyre bátrabban és végül már teljesen fesztelenül sétafikált, mert rájött, hogy ebben a városban az emberek alig törődnek egymással.

Koko Samu tehát nyugodtan, zavartalanul járhatott-kelhetett. Egyik útján furcsa sírás ütötte meg a fülét. Abba az irányba indult, ahonnét a hang jött. Rövidesen egy nagy legelőhöz ért, melyen százával legeltek a juhok. Mindegyiknek a hátára kis szerkezet volt erősítve, és Samu ámuldozva fedezte fel, hogy ez a kis gép a legelő juhok gyapját nyírja. Ahogy a gyapjú nő, a gép úgy vágja, sőt meg is fonja! A juhok legelnek, gyapjukat a gép nyírja és fonja – a fonalak pedig póznákon, mint a telefonhuzalok, úgy haladnak a közeli épületcsoport felé.

Samu kérésére egy juh elmagyarázta, hogy az épület a gyár, és ott a fonalaktól, a kötőgépeken szvetter, pulóver, sapka és más ruhanemű készül. Ők tehát egyenesen a kötőgépekhez vannak kötve, s egyetlen feladatuk legelni, minél több füvet enni, hogy gyorsabban nőjön a gyapjuk.

Samu annyira elámult ezeken a „rabfonálra” fűzött juhokon, hogy csak a csodálkozáson túlesve jutott eszébe a sírás, amit hallott, s ami idehozta. A hatalmas legelő egyik sarkában több juh összesereglett: közrefogták egyik jajongó társukat. Az le-

guggolt, hogy elrejtőzzön előlük, s még keservesebben rítt:

– Ne közeledjetek, ne merjetez közeledni!

– Mi történt vele? – kérdezte Koko Samu csodálkozva.

Egy juh buzgón legelve, egy-egy harapás között magyarázta:

– Hogy gyorsabban nőjön a gyapjunk, egyfolytában enünk kell. Csak délutánoként engedélyeznek egy-egy félórai evésszünetet. A gép mindenki hátáról egyforma iramban nyírja-fonja a gyapjút. Aki nem dolgozik (vagyis: nem eszik) és nem nő a gyapja, az egész egyszerűen meztelen marad, mert a gép az utolsó kis gyapjúszálat is feldolgozza, azaz ledolgozza a hátáról. Ő – intett a sírdogáló juh felé – mindig lázadozott, hogy túlhajszolnak minket, s elhatározta, nem fog „dolgozni”: enni. És így járt!

– Gyűlölöm az embereket! – kiáltotta a megalázott, pőren vacogó juh.

– Gyere velem! – hívta Koko Samu a remegő juhot. – Befogadlak a házamba, illetve a hordómba, ahol meleg van, és nem fogsz fázni. Újra kinő a gyapjad.

A kis pőre juh, szemét lesütve, szégyenkezve préselte át magát a kerítésen. Hogy ne hozza zavarba, Koko Samu előreindult, hátra se tekintett:

– Gyere utánam!

Apró mellékutcákon haladtak Samu városszéli hordója felé.

Az egyik ház nyitott ajtaján bepillantva, öreg nénit vettek észre, aki kötőgép fölé hajolva dolgozott. A gépbe a festett, színes fonalszálak a fali villanyvezeték mellől jöttek szakadatlanul.

A néni a pőre juhra és Koko Samura pillantott:

– Ne csodálkozzatok, a gyár bevezeti a színes fonalat a házba, akár a vizet, gázt, villanyt, hogy otthon kössenek a háziasszonyok... De mit látnak szemeim?! Kopasznyakú tyúkról hallottam, de egy szál gyapjú nélkül mászkáló juhot még soha életemben nem láttam!

Kokó Samu intett a pőre juhnak, hogy hallgasson; nem akarta elszomorítani ezt a jóságos öregasszonyt, aki máris kedveskémnek szólította, s maga mellé ültette a juhot:

– No gyere, hadd kössek neked valami ruházatot. Milyen színű legyen?

– Fekete és piros kockás – mondta a juh.

Az öreg néni szempillantásnyi idő alatt kötött neki egy fekete-piros kockás kosztümet.

Megköszönték szépen az ajándékot, és most már jó kedvre derülve mentek tovább.

Piros-fekete kockás ruhájában a juh is vidámabban illette magát.

– Menjünk el innen, vándoroljunk jó messzire, mutassuk meg, mit tudunk, és csak akkor jöjjünk majd vissza, amikor be tudjuk bizonyítani az embereknek, milyen nagy szükségük van ránk.

– De hiszen ezért szöktem meg én is! – rikkantotta el magát Koko Samu, s amíg a hordó felé ballagtak, részletesen elmesélte élete történetét.

Hanem amint mendegéltek, egyszer csak a homlokára ütött Koko Samu:

– Igen ám, de hová, merre vándoroljunk?

– Ahova senki nem kívánczik, ahonnan mindenki menekül: a sivatagba! *Ott legalább meleg van* – tette hozzá sóhajtva a juh. – Mert azért hiába na, a gyapjú sem olyan meleg festve, fonva és kötve, mint a maga természetes állapotában...